

stent paatager sig Husførelsen i et Hjem. Denne *videregaende Uddannelse* for voksne Elever bør være saa let tilgængelig og billig som mulig; den væsentligste Del af denne Undervisning for Ungdommen efter endt Skolegang *bør foregaa i Hjemmene*, ligesom det praktiske Arbejde ved et Haandværk skal læres paa Værkstedet, ved Landbruget i Mark og Stald o. s. v., og ligesom i andre Fag den praktiske Undervisning suppleres med en Skoleundervisning paa Teknisk Skole, Købmandsskole, Landbrugsskole, bør Husgerningsundervisningen i Hjemmene suppleres med en Undervisning paa en Husholdningsskole. Efter denne Uddannelse, hvortil der formentlig maa beregnes ca. 3 Aar — 2 Aar i Hjemmene, 1 Aar paa Skolen — er den paagældende efter endt Prøve faglært i det huslige Arbejde og kan paatage sig en selvstændig Stilling, hvad enten denne maatte blive i eget Hjem som Husmoder eller i andres som Husbestyrerinde eller Husassistent. Men Fru Berg-Nielsen — og med hende Dansk Kvindesamfund — afslutter ikke Linjen her, men fører den videre ud, skaber Perspektivet for den særlig interesserede, særlig fremadstræbende Ungdom.

Den faglærte Udøver af den huslige Gerning, der tillige vil tilegne sig eller allerede er i Besiddelse af en vis almen Uddannelse, f. Eks. en Realeksamen, skal have Adgang til at gaa videre i *sit Fag*. Hun skal paa den videnskabelige Husholdningsskole, som Dansk

Kvindesamfund ønsker oprettet, kunne uddanne sig til 1) Husholdningslærerinde i Barneskolen og paa Husholdningsskolerne (se foran), 2) til Husholdningsleder af større Institutioner som Hospitaller, Alderdomshjem, Børnehjem o. l., 3) til Husholdningskonsulent.

Men desuden skulde Højskolen aabne Kvinder Muligheden for en videre videnskabelig Uddannelse med Husholdningsfaget som Speciale.

Nu véd vi, at selv den velvilligste Forstaaelse glipper.

Videnskab — og Husgerning!

Nu kniber det med at anerkende en saa vidt dreven „Højnelse“ af det huslige Arbejde.

Vi har en *Landbrugshøjskole* (Landbohøjskolen), der foruden at være Lærestalt for vore unge, driftige Landmænd tillige er en videnskabelig Højskole til Fremme og Højnelse af vort Landbrug; er en *Husholdningsskole* mon mindre paakrævet? Er med andre Ord vore Husdyrs Ernæring og rette Pleje af større Betydning end Menneskenes — eller er de Millioner, der gaar gennem vore Landmænds Hænder, af mere Værdi end dem, der gaar gennem vore Husmødres? De er i alt Fald betydelig færre.

Det vilde tjene Kvinderne til liden Ære, om de ikke kunde faa Øje paa det betydningsfulde i den Linje, Fru Berg-Nielsen har trukket op — havde det været Mænd, der gennem Aarhundreder havde været Ledere af det huslige Arbej-

de, var det utænkeligt, at dette i den Grad, som Tilfældet er, var stivnet i de en Gang tilvante Metoder og havde bevaret sit primitive, dilettantiske Præg. Landbrug, Haandværk, Industri er underkastet en stadig Udvikling — skal det huslige Arbejde, hvis store, samfundsmæssige Betydning alle nu har i Munden — fordi det er Kvindearbejdet par excellence, ene fortsætte, „som det altid var Skik“?

Fru Gad minder om de herlige Tider under Madam Mangors Ægide og om den uovertræffelige Omelet! Ak ja. Men de Tider er forbi — Spørgsmaalet kan og bør ikke længere ordnes som en gevindt og uovertræffelig Omelet!

Nu kræver Tiden, at det huslige Arbejdes Udøvere véd Besked om „Omeletten“s Næringsværdi ikke mindst i Forhold til, hvad den koster, om en rationel, økonomisk og praktisk Udformning af hele Ernæringssystemet. Nu kræver Tiden forøget Udnyttelse af alle forhaandenværende Hjælpemidler og Opfindelse af nye, større Økonomi, nye Veje til Besparelse og Simplificering til Undgaaelse af alt, hvad der hedder Spild — Tids-spild, Arbejdsspild, Pengespild, Materialespild, Spild af Humør, Kræfter og Helbred. Tiden kræver — og Kvinderne bør kræve — Hjemmets Arbejde systematiseret, organiseret, avtoriseret og *sat paa den rette Plads*.

Julie Arenholt,

Formand for Dansk Kvindesamfund.

Første Behandling af Forslag til Lov om lige Adgang for Kvinder og Mænd til Tjenestestillinger og Hverv.

Det vil have glædet vore Medlemmer at erfare, at ovennævnte Lovforslag, da det blev genoptaget paa Rigsdagen, fandt Støtte hos alle politiske Partier. Og vi formoder, at det vil interessere dem i Uddrag fra Rigsdagstidende at faa de givne Udtalelser præciserede. Vi knytter dertil en Udtalelse af Fru Charlotte Hansen, Medlem af D. K.s Forretningsudvalg. Fru Ch. H.s Udtalelser er foranlediget ved Prof. Oscar Andersens Indlæg i Sagen.

Johan Laursen, Venstres Ordfører, gjorde opmærksom paa, at Rigsdagen allerede to Gange havde behandlet

Lovforslaget, saaledes 14. Jan. 1919, da det blev ret udførligt behandlet, dog uden at blive gennemført, og 7. Oktbr. i følgende Samling. Siden den Tid er der sket en Ændring i Slutningen af Forslaget, hvori det hedder: „Med Hensyn til Adgangen til militære Tjenestestillinger og Hverv og til Embeder, hvortil der kræves Præstevise, har det dog sit Forblivende ved den hidtil gældende Ordning.“ I de tidligere Lovforslag var kun militære Stillinger undtagne.

Hr. J. L. hævdede, at der i Virkeligheden havde været stor Enighed

under Forhandlingerne, nemlig i at give Kvinder og Mænd lige Adgang til alle Embeder — undtagen til de militære og de Embeder, der krævede Præstevise — altsaa langt det største Antal Embeder i Landet, men det var gaaet som saa ofte før, at Uenighederne om et enkelt Punkt trængte sig saa stærkt frem, at dette kom til at give Forhandlingen dets Præg. Taleren tilraadede, at man denne Gang ikke af Uenighed over et enkelt Punkt forsømte at tage det store Skridt til Gavn for danske Kvinder, og han tilføjede paa sit Partis Vegne det af